

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATA PE SAPTĂMANĂ SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAĞI-THEODORAKY.

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Dim G. Maxim. — Dreptul de opțiune după legea naționalității române din 1924.

Jurisprudența Română. — Curtea de apel din Iași secția I-ia Contencios administrativ. — Comisie disciplinară. — Nec zie. — Artist al Teatrului Național.

(Stelian Morcovescu cu Direcția Teatrului Național din Iași) Tribunalul Ilfov secția II c. c. — Sechestru judiciar. — Comostenitorii. — Bun folosit exclusiv. — Cerere de evacuare. — Motivare inexactă.

(A. Crățescu cu Elena Andreescu)

DREPTUL DE OPȚIUNE

După legea naționalității române din 1924

1) Cauze internaționale cari dau naștere la schimbări teritoriale, în urma războaielor, produc mai cu samă schimbări de naționalitate.

Sub raportul dreptului privat, voința individuală este însă pe deplin respectată. Nu poate fi impus locuitorului nici să primească absolut naționalitatea noii suveranități nici să se lepede de cea de origine. S'a admis în principiu de toate statele civilizate că dreptul de opțiune este recunoscut ca un drept universal și că se acordă termene individului spre a și manifesta în mod liber alegerea sa între naționalitatea de origine și cea veche¹⁾. Astfel, persoanele cuprinse în teritoriul cedat altei suveranități nu pot în nici un caz să fie lipsite, fără voia lor, și niciodată, de naționalitatea care au avut-o până la data separațiunii, după cum dănușele, dacă sunt naționale în teritoriul cedat și întrunesc condițiunile tratatelor, sunt privite ca cetățeni ai Statului ce i-a încorporat.

Manifestarea de voință sub raportul naționalității poate fi făcută sub formă expresă, sau prin mijlocul unei opțiuni tacite. Legea nouă a naționalității, ocupându-se de opțiunile sau renunțările făcute înainte de promulgarea ei, consideră ca opțiune tacită declarația sub semnătură privată și orice fapt din care se poate deduce *neîndoelnic* voința și hotărârea de a opta (art. 61).

Această interpretare largă a articolului 61 a fost admisă în Camera legiuitoare. Deputatul Frantz

Kräuter a arătat că în urma războiului au fost prinși la Buda-Pesta, sub guvernarea lui Bela Kuhn, mulți cetățeni români cari n'au putut să se întorească în Transilvania decât uzând de pașapoarte austriace sau jugoslave, acte ce au servit numiților tocmai spre a ajunge cât mai curând în țară și să rămână cetățeni devotați. Tot d-sa menționează cazul mai multor tineri studenți, cari în 1920, în dorința de a merge să și ia diplomele, la Universitățile din Viena și Buda-Pesta, au fost nevoiți să facă declarațiune de opțiuni, numai în scopul de a și putea îndeplini interesul, întorcându-se în țară după examen. Aceste observațiuni au motivat menținerea cuvântului *neîndoelnic* în articolul 61, care a lăsat astfel organelor competente putința de a aprecia intențiunea acelor cari au făcut declarațiuni sau au făcut alte acte din care s'ar putea deduce opțiunea pentru naționalitatea de origine²⁾.

La această soluțiune s'a ajuns grație și importanțelor observațiuni ce le-a făcut în Camera d. D. R. Ioanițescu, cu privire la opțiunile făcute înainte de promulgarea legii naționalității. „Sunt în Ardeal a spus d-sa cazuri în care o parte din cetățenii români au cerut autorităților certificate de repatriare spre a părăsi teritoriul Ardealului și a se duce la Buda-Pesta spre a și aranja averea. Aceștia după ce și aranjau afacerile, se întorceau și se anula certificatul. Ce se face cu românii cari, din cauza situațiunii incerte cu Austro-Ungaria, au trebuit să recurgă la acest sistem?”³⁾

D. Ioanițescu opina ca acei de naționalitate străină cari au uzat de asemenea certificate să piardă cetățenia română, iar românii să treacă prin verificarea Comisiunii prescrișă de art. 64 din lege. Legea prin art. 61 este, însă, mai imparțială, într-

1) *W.iss.* «Droit international», I, pag. 593; *Cogordan*, «La nationalité», pag. 317; *Zebalod*, «La nationalité», III, pag. 441.

2) A se vedea: «Desbaterile Camerei», în Broșura ministerului de justiție cuprinzând desbaterile Adunărilor», 1924, pag. 343. Vezi și amendamentul d-lui *Lerner* care a fost respins de Adunare. El a intervenit în favoarea basarabenilor, cari au voit să emigreze în America, și potrivit cererii autorităților au dat declarații de renunțare la cetățenia română, dar, în urmă n'au mai putut pleca. A cerut să nu fie privită ca opțiune, în sensul art. 71 autoritatea de emigrare și de care n'au uzat. În urma opunerii Ministerului, care a susținut că trebuie verificate autorizarile, s'a respins amendamentul.

3) Opera Ministerului de justiție cit. pag. 196.

cât admite verificarea față de toți renunțatorii, iar Regulamentul privitor la constatarea naționalității române precizează în mod general unele ipoteze ce sunt considerate ca fapte de opțiune și anume: a) înscrierea în listele electorale pentru Parlament, comună, județ sau altele asemenea dintr'un Stat străin, urmată de exercitarea dreptului de vot; b) primirea unei funcțiuni publice sau intrarea în armata unui alt Stat, fără învoirea guvernului român și c) orice declarațiune făcută pentru a obține repatrierea din România în altă țară. Astfel, în vederile legiuitorului n'au părut întemeiate observațiunile d-lui Ioanițescu, întru cât s'a prevăzut prin regulament pierderea definitivă a calității de cetățean român în cazul obținerii certificatului de repatriere (art. 15 Reg.).

Dar această rigoare a regulamentului rămâne ineficace, dacă instanța judiciară, în baza aprecierii ce'i acordă dispoziția formală a articolului 61, găsește că din faptul obținerii certificatului de repatriere, nu rezultă *neîndoelnic* voința și hotărârea de a opta. Acest element decisiv în soluțiune nu poate fi eludat printr'o măsură reglementară. Este adevărat că chiar prin art. 70 al legii, se prevede că condițiunile de aplicare a art. 61 vor fi stabilite amănunțit prin regulament. Dar dacă s'ar aplica riguros regulamentul în ce privește certificatul de repatriere, fără examinarea scrupuloasă a voinței presupusului optant, se violează dispoziția clară a legii.

Regulamentul și legea sunt în contradicere. Și, astfel fiind, dispozițiunea legislativă este aceea care prevalează.

2). În principiu se întâmplă dificultăți în materie de opțiune din cauza deosebirei de legislație între țările interesate: cea care a cedat teritoriul și aceea care trebuie să primească pe supusul țării sau provinciei anexate. Aceste dificultăți au culminat, cu ocaziunea aplicării tractatului dela Francfort din 1871, față de antinomia ce exista între legea germană și cea franceză.

În noile provincii alipite de țara noastră cea mai mare parte a populației a rămas pe loc știind că va avea dificultăți de trai, îngrămădindu-se în vreuna din localitățile țării de origină, și că rămânând pe loc, dacă i se va cere loialitate, va fi și tratată cu cunoscute sollicitudine și simpatie, caracteristică poporului român. De altminteri, este o înclinațiune naturală ca omul să se atașeze cu tot sufletul de pământul țării sale, așa că cele mai adeseori rămâne sub suveranitatea noului Stat anexat. Acolo și are casa sa, familia, așezământul și atâtea amintiri ce'l leagă de acest pământ, încât numai interese deosebite sau necesitatea de a lua parte la viața publică și culturală a țării sale originare, îl silesc de a părăsi teritoriul și a pleca în altă regiune a vechei sale patrii. Desigur că pribeagul are mari greutăți de învins, căci de multe ori pleacă spre necunoscut sau poate spre ruină.

Curentul de emigrare, format în ultimii ani, a încetat sau în tot cazul s'a atenuat. Cei plecați se reîntorc povestind viața tristă ce au dus'o în pribegie.

Politica guvernelor țării a fost perpetuu însufletită de un larg liberalism pentru toți cetățenii. Nu

se gândește nimene la desnaționalizarea minorităților sau la persecutarea lor. Campania naționalistă, care a progresat în țară, în ultimul timp, are ca țintă întărirea Statului.

„Persecutarea minorităților, a spus un distins diplomat român, n'o putem urmări, fiindcă avem convingerea că numai prin înțelegere, unire și armonizare a tuturor intereselor se poate cu adevărat consolida România“⁴⁾.

3). În urma anexiunii teritoriilor eliberate de către România și a trecerii sub suveranitatea altor state a unor mici porțiuni din teritoriile originare românești, cu ocaziunea rectificării fruntariilor, locuitorii și-au schimbat naționalitatea într'o anumită măsură, stabilită de Convențiunile internaționale și de legea română asupra naționalității.

Locuitorii cuprinși în ținuturile anexate au devenit de plin drept cetățeni români, iar românii, pe zari rectificarea fruntariilor i-au înstrăinat, au trecut la naționalitatea Statului care a încorporat porțiunea de teritoriu cedat. Totuși, și unii și alții n'au fost îndatorați a primi această schimbare fără voia lor. Celor dintâi li s'a îngăduit facultatea de a renunța la naționalitatea română, optând pentru naționalitatea lor de origină, iar celor din urmă li s'a permis de a opta pentru naționalitatea română.

Atât Tratatul minorităților, încheiat la Paris, cât și cele de la St. Germain și Trianon se ocupă în detalii de dreptul de opțiune. Se acordă, în general termen de un an, dela punerea în vigoare a tratatelor respective, supușilor austriaci și unguri, cari au trecut vârsta de 18 ani, în care dânsii au facultatea să opteze pentru naționalitatea Statului în care aveau indigenatul⁵⁾.

Pentru a și conserva naționalitatea lor de origină, cei în drept au trebuit să facă o declarațiune la autoritatea competentă în termenul legal și în acelaș timp să și transfere domiciliul lor în afară de teritoriile țării. De altminteri, în general, dreptul de opțiune este exercitat într'un termen scurt și este întovărășit de emigrațiunea acelor cari'l practică. Din această cauză, spun autorii, dreptul de opțiune a provocat greutăți la aplicare, din cauza severității ce se pune de ordinar de către Statul cesionar de a'i recunoaște eficacitatea⁶⁾. Astfel, se cunosc neînțelegerile și controversele ce au dat loc la aplicațiunea Tratatului dela Francfort, din 1871, întru cât Statul german a ținut să uzeze cu toată rigoarea de puterea ce'i acorda victoria, interpretând toate dispozițiunile zisului' tratat în interesul său propriu, și fără a ține seamă că chiar învingătorul trebuie să fie condus de sentimente umanitare față de noii locuitori cari trec sub suveranitatea sa⁷⁾.

Conform uzului internațional, tratatele de pace

4) Interviuvul acordat de fostul Ministru de externe Duca presii minoritare din Timișoara în Ian. 1926.

5) Art. 3 al tract. dela Paris; art. 78 st. Germain; 63 Trianon. Prin tractatul dela Neuilly, după art. 56, Bulgaria se obligă a nu împiedica pe cei cari au dreptul de opțiune. Prin cel dela Lausanne, după art. 31., Turcia este îndatorată a acorda facultatea opțiunii celor îndrept de în termen 2 ani.

6) Pülett & Niboyet, «Droit international» privé, I, pag. 270.

7) Cogordan, «Droit int.», pag. 385. Toți autorii sunt de acord a sustine că emigrarea trebuie să fie serioasă. Weiss, «Dr. int. I.», pag. 565.

intervenite la St. Germain, Trianon, Neuilly și Lausanne prescriu ca opțiunea să fie exercitată într'un termen hotărât și să fie urmată în mod efectiv de emigrațiunea acelor pe cari îi privește. După cele două dintâi opțiunea trebuie făcută în cursul perioadei de un an dela punerea lor în vigoare, iar după cel din urmă în termen de doi ani. Li se acordă optanților termen de la un an la doi ani ca să și mute domiciliul pe teritoriul Statului în favoarea căruia a u optat. După zisele tratate, optanții sunt liberi a și păstra bunurile imobile pe teritoriul celuilalt Stat, unde și avusesse domiciliul mai înainte de opțiune, iar mobilele de orice natură le vor putea lua cu dânsii, fără a li se impune vreun drept sau vreo taxă, fie de ieșire, fie de intrare⁸⁾.

Încă dela publicarea ziselor tratate, mai cu samă a celor dela St. Germain și Trianon ni s'a atras atenția faptul că emigranților foști locuitori ai provinciilor anexate și cari prin opțiune și strămutarea domiciliului au devenit străini de țară, li se permite, totuși ași păstra bunurile lor imobile pe teritoriul român. Această măsură internațională este contrară textului precis al Constituțiunei. Nu știm dacă reprezentanții țării cari au ratificat zisele tratate au avut în vedere că au menținut dispozițiuni anticonstituționale. Prin generalitatea termenilor acestor dispozițiuni, ele se referă și la imobile rurale ce sunt prohibite de a intra în stăpânirea străinilor.

Dacă optantul este major și deci capabil, chestiunea este simplă, întru cât totul depinde de voința liberă a celui interesat; dar, în ce privește persoanele incapabile, femeile măritate și minorii depinde de modul în care se determină de fiecare tratat condițiunile și forma sub care poate fi efectuată opțiunea.

Tratatele dela St. Germain și Trianon consacără principiul unității de naționalitate în familie. Opțiunea soțului atrage după sine pe aceea a soției și opțiunea părinților atrage după sine pe aceea a copiilor mai mici de 18 ani. În acelaș fel se găsesc dispozițiuni și în cele dela Neuilly și Lausanne, potrivit principiului consacrat prin *Tratatul minorității*⁹⁾.

4). Noua lege a naționalității române, urmând norma tratatelor de pace, a căutat să reglementeze dreptul de opțiune în detalii atât în privința optanților de înainte de data promulgării legii cât și în privința declarațiunilor de optare urmate ulterior, precizând condițiunile, consecințele față de familia optanților și bunurile lor cât și în privința datei strămutării domiciliilor celor cari preferă o altă naționalitate.

Dar opțiunile și renunțările acordate prin tratate fiind de mult expirate, noul legiuitor a fost îngăduitor, și prin articolele 60—62 ratifică ca valabile toate opțiunile și renunțările făcute înainte de promulgarea legii, iar, pe de altă parte, stabilește prin articolele 47—53 formele după care se vor efectua opțiunile și renunțările ce se vor face, după data

promulgării legii, în cazurile și în termenele îngăduite de legi sau de tratate¹⁰⁾.

Astfel, din examinarea articolului 47 al legii rezultă categoric că legiuitorul a înțeles să prelungească dreptul de opțiune al celor ce aveau drept după tratate și după promulgarea acestei legi, căci se referă în mod clar la opțiunile admise de tratate, și, apoi, prin art. 50 lămurește consecințele unor asemenea opțiuni în privința familiei optantului.

Cu toate că ideia ce reiese din zisul text, art. 47 a legii, nu poate să lase nici o îndoială, totuși, suntem surprinși de a vedea în *Expunerea de motive* o lămurire ce este în flagrantă contradicție cu zisul text. „Opțiunile de care vorbește art. 47 ne spune *Expunerea de motive*, privesc numai viitorul în cazurile următoare: a) dreptul de opțiune acordat copiilor deveniți români prin efectul naturalizării să renunțe la naționalitatea română; b) dreptul româncei de a și rezerva naționalitatea prin contractul matrimonial sau un act formal de opțiune și c) dreptul româncei căsătorită cu un străin în cazurile în care poate a și redobândi naționalitatea; și, în genere, cazurile de opțiune prevăzute de legea naționalității¹¹⁾.

Cu alte cuvinte deși articolul formal al legii permite și prelungește după promulgarea ei opțiunile prescrise de tratate pentru cei ce renunță la naționalitatea română, în *Expunerea de motive* se spune că acest drept nu le este îngăduit. Dar dacă formele prescrise de noul legiuitor se referă numai la cazurile de opțiune a copiilor și femeii măritate, precum se exprimă *Expunerea de motive*, este de neexplicat pentru care scop s'a specificat în art. 50 consecințele opțiunei asupra familiei optantului, consecințe care ar putea avea loc numai față de optanții vizați de tratate, cei cari renunță la naționalitatea română. Ceia ce este mai neexplicabil este faptul că legiuitorul nou nici n'a fixat un termen până la care se mai pot face noi opțiuni, după promulgarea legii, așa că față cu art. 47 acest drept este prelungit până la noi dispozițiuni.

Desigur că și asupra acestei delicate chestiuni legiuitorul n'a dat atențiunea cuvenită. Se vede pretutindeni graba și lipsa unei armonii legislative.

Nici chiar raportorii în Adunările legislative și mai puțin discuțiunile, urmate în aceste Adunări, nu ne pot aduce lumină în cauză¹²⁾. Rămâne deci un imbroglie legislativ, cu atât mai mult că, după cum am arătat, art. 47 nu lămurește termenul până la care se pot face noi opțiuni.

Dacă ne referim la Regulamentul constatărei naționalității române spre a putea deduce care a fost ideia legiuitorului ajungem și mai curând la concluzia că opțiunile la care se referă legiuitorul sunt și cele îngăduite de tratate. „Cu începeră dela 24 Februarie 1924, zice art. 7 din regulament, opțiun-

10) Săcotim că numai din eroare legiuitorul din 1924 se referă la termenele îngăduite de tratate când este vorba de opțiuni făcute după data promulgării legii. Și, în realitate după art. 78 și 63 ale tratatelor din St. Germain și Trianon termenul de opțiune eră de mult expirat la data promulgării legii.

11) «Expunerea de motive» pag. 25.

12) Raportul d-lui *Ahanasovici*, pag. 181; *Desbaterile* pag. 305 din *Lucrarea Monitorului de justiție*.

8) Art. 3 Tr. dela Paris; 70 și 78 St. Germain; 61 și 63 Trianon; 39 și 40 Neuilly; art. 30, 32, 33 Lausanne.

9) Art. 78 al Germain; 40 Neuilly; 63 Trianon, și 30 Lausanne. Tr. dela Paris art. 3.

nile, în cazurile prevăzute de tratate se vor face în formă autentică“.

5). Și după art. 50 din lege opțiunea sau renunțarea nu s'î limitează efectele sale asupra optantului ci și întinde efectele și asupra soției. Această măsură, luată în conformitatea tratatelor de pace, este stabilită ca o consecință a articolului 57 din lege, după care dobândirea naționalității române de către soț atrage după sine obținerea acestei naționalități și de către soție. Astfel, în deosebire de ceea ce a urmat în Alsacia-Lorena, unde, în urma tratatului dela Francfort, Germania n'a recunoscut femeilor măritate un drept propriu de opțiune, guvernul român, prin decretule-legi alcătuite, în urma anexiunii provinciilor unite cât și prin legea naționalității, a menținut principiul tratatelor. Neapărat că în declarația de opțiune, soțul trebuie să menționeze și pe soție, fiind pasibil în caz de omisiune de amenda prescrisă de art. 53¹³⁾.

În ce privește pe copiii minori, legea naționalității s'a conformat deasemenea tratatelor de pace, prevăzând formal prin art. 50 că opțiunea sau renunțarea părinților atrage după sine pe aceia a copiilor mai mici de 21 de ani și că opțiunea sau renunțarea pentru minorul fără părinți se va face de către tutor¹⁴⁾. În Franța, până la promulgarea tratatului dela Versailles, s'a prelungit conflictul ce exista între guvernele francez și german, cari interpretau în mod diferit dispozițiunile tratatului de la Francfort, privitoare la dreptul minorului alsacian de a opta pentru naționalitatea franceză¹⁵⁾.

Este de observat că noul legiuitor român prevede vârsta de 21 ani deplină în interesul exercitiului dreptului de opțiune, derogând dela tratatele de pace care permit opțiunea celui ce a trecut de 18 ani¹⁶⁾.

Este cert că în exercitiul dreptului de opțiune se cere o capacitate deplină, căci a păstra vechea naționalitate, în urma unei anexiuni, după cum spune d. *Possa*, este un act destul de grav, care presupune o discernere a intereselor și o ridicare deasupra patimelor prezentului pentru a pătrunde interesele viitorului¹⁷⁾. Astfel fiind, ar fi fost just ca pentru minori să se fi suspendat până la majoritate dreptul lor propriu de a renunța la naționalitatea de origine, chiar dacă în timpul minorității se admite și pentru dânșii ca aplicabilă opțiunea sau renunțarea exercitată de părinții lor. Din acest punct de vedere observăm că noua lege cuprinde o lacună, căci nu precizează că opțiunea definitivă a minorilor este amânată în toate cazurile până în momentul când ei dobândesc deplină capacitate.

Este adevărat că legea prin art. 51, după ce prevede în principiu că opțiunea este definitivă și ca atare nu mai poate fi retrasă, adaugă în al doilea alineat că opțiunea de drept ce are loc, după art. 51, pentru copiii minori poate fi revocată dacă minorii au dreptul, după lege sau tratate, de a opta sau renunța în numele lor propriu.

13) *Cogordan*, op. cit. pag. 378.

14) Art. 50 din legea naționalității.

15) *Cogordan*, op. cit. pag. 379.

16) Pentru detalii în ce privește opțiunea după tratate: Vezi *Possa*, «Naționalitatea», *Tribuna juridică* 1921, pag. 28.

17) *Possa*, op. cit. pag. 28.

Dar, din acest text rezultă că numai în cazurile în care în mod formal legea sau vreun tratat acordă acest drept propriu de opțiune minorilor, ei îl pot exercita. Și ne-am întrebat care sunt aceste cazuri? Cu toată stăruința ce am pus n'am găsit nici unul, pentrucă nici tratatele nici legea naționalității nu le cuprind. Nu mai vorbim de opțiunile făcute de minori înainte de promulgarea legii despre cari nimic nu se vorbește în articolul 51 privitor la facultatea de revocare a opțiunii.

Privitor la opțiunea interzisilor legea nouă ca și tratatele sunt mute, după cum se exprimă d. *Possa*. D-sa este de părere, că întrucât schimbarea de naționalitate a interzisului are importanță aproape numai din punctul de vedere al drepturilor patrimoniale, tutorul și consiliul de familie vor putea dispune, fără neajunsuri, de naționalitatea interzisului¹⁸⁾.

În ce privește pe interzișii cari conservă exercitiul drepturilor atașate persoanei și incapacitatea lor se referă numai la actele cu caracter pecuniar, este cert că vor putea uza de dreptul de opțiune.

Nu tot astfel putem zice despre interzișii cari sufăr denaționalizarea din cauză că nu s'î pot manifesta în mod liber voința lor. Desigur, că este equitabil de a se consulta pe acel care are grijă de interesele interzisului. El este în măsură de a aprecia dacă aceste interese necesitează menținerea incapabilului în naționalitatea sa de origine.

6). Legiuitorul nou reglementând condițiunile opțiunii a fost dominat de acelaș spirit generos și umanitar de care a dat dovadă în 1914, când, conformându-se spiritului liberal ce tinde să pătrundă în legislațiunile moderne, n'a impus Dobrogenilor cari au exercitat dreptul de opțiune, obligațiunea de a emigra.

Al. 2 și 3 ale art. 60 spune: „Ministerul de interne, autoritățile administrative și polițienesti vor fi în drept de a lua măsurile necesare față de persoanele cari, optând pentru o altă naționalitate, nu vor fi părăsit țara în cele douăsprezece luni dela data opțiunii“.

„Dela data autentificării declarațiunei ele sunt obligate pentru tot timpul cât vor mai petrece în țară să se conformeze legilor și regulamentelor relative la străini“.

Din aceste expresiuni rezultă că se lasă latitudine administrațiunei ca, după împrejurări, să permită unor optanți de a rămâne în țară. Cu totul altfel a dispus tratatul dela Francfort din 1871, obligându-se pe cei cari conservau naționalitatea franceză de a părăsi teritoriul, și chiar într'un interval lung, după expirarea acestui termen, s'a anulat opțiunea acelor cari, după ce și-au fixat domiciliul în Franța, reveneau pentru un timp în teritoriile anexate¹⁹⁾.

Condițiunea emigrării fiind riguroasă, Statul român a fost tolerant. „A fi obligat, pentru a conserva naționalitatea, zice *Foleville*, să părăsești într'un timp scurt centrul intereselor și afacerilor, nu este oare mai totdeauna de a fi silit să alegi între ruină și satisfacerea sentimentelor patriotice“²⁰⁾.

18) *Possa*, op. cit. pag. 32.

19) *Cogordan*, op. cit. pag. 385.

20) *Foleville*, op. cit. pag. 217.

Dealtfel, poporul românesc a știut să-și conserve în decursul veacurilor puterea sa etnică, cu tot străinismul ce l'a inundat. Dispoziția țării și condițiile ei excepționale îi permit de a tolera prezența acelor cari îi refuză naționalitatea, dându-le toată libertatea de a-și continua traiul, întru atât cât nu aduc turburări ordinii interne.

În ce privește consecințele opțiunii asupra bunurilor, legea nouă reglementează numai situațiunea mobilelor, acordând drept optanților să-și ridice mobilele de orice natură, fără a fi impuse pentru aceasta la o taxă de ieșire (art. 60 al. 3).

În general Statele vând bunurile imobile ale emigranților ce le-au lăsat în teritoriul anexat și le restituie prețul. În acest sens și legiuitorul pentru organizarea Dobrogei noi, din 1914, prin articolul 4, dispune vânzarea imobilelor rurale, pe care emigranții nu le-au vândut singuri, iar prețul eșit la licitație să se consemneze la dispoziția proprietarilor. Noul legiuitor nu s'a mai ocupat de bunurile imobile ale optanților, întru cât ele, cea mai mare parte rurale, au fost supuse exproprierei, în baza legii speciale. Exproprierea este o măsură care-și găsește fundamentul în însăși existența Statului, ea și are sorgintea în ordinea publică, în suveranitatea Statului, și deci se impune tuturor atât străinilor ca și naționalilor²¹⁾.

7). Ca efect principal al opțiunii, observăm că dacă ținem samă de scopul la care se tinde prin crearea acestui drept, este lămurit că odată exercitat, are efect retroactiv. Și, în adevăr, el se acordă pentru a se da posibilitate persoanelor ce nu voese să treacă sub dominațiunea străină, în urma naturalizării forțate, ce dă naștere o anexiune de teritorii, și voese să-și mențină vechea lor situațiune de supuși ai Statului anexat. Iar acest scop nu s'ar ajunge dacă în intervalul strecurat dintre anexiune și ziua opțiunii s'ar considera anexatul că are naționalitatea Statului anexant, pe care n'o voeste. În acest scop se zice că cel atins de anexiune se naturalizează cu condiția rezolutorie a unei opțiuni ulterioare²²⁾.

Acest efect retroactiv l'a consacrat legiuitorul în mod formal cu ocaziunea reglementării cetățeniei locuitorilor din Dobrogea nouă, recunoscând că n'au fost niciodată români acei cari au făcut declarația de renunțare la cetățenia română²³⁾.

Este regretabil că noul legiuitor, care cunoștea astfel problema, n'a lămurit prin un text formal soluțiunea doctrinei, în sensul precedentelor legislative semnalate, că dacă opțiunea are loc, condițiunea rezolutorie se îndeplinește, și ea produce efect retroactiv²⁴⁾.

Opțiunile și renunțările, după noua lege trebuiesc făcute prin o declarație în formă autentică, în orice

21) În privința reclamațiilor optanților unguri din Transilvania contra reformei agrare române a se consulta: «Plaidoiries des Mvs. Müllerand, Polities et Rosental, Bucarest, 1927, care cuprind observațiuni remarcabile asupra declinării de competență cerută și refuzată de tribunalul arbitral mixt româno-ungar din Paris».

22) Foleville, op. cit. pag. 222; Weiss, op. cit. pag. 522; Contră, Cogordan, op. cit. pag. 326.

23) Plastura, «Annexion et Nationalite, Lois organiques dela Dobroudja» 1916; pag. 12. și urm.

24) Foleville, op. cit. pag. 224; Weiss, op. cit. pag. 567. A se vinde și lucrarea noastră: «Consecințele unirei Ardealului și Bucovinei sub raportul naționalității române». 1918; pag. 26.

comună rurală sau urbană, înaintea autorităților împuternicite după lege de a constata consimțământul și a autentifica actul (art. 21 și 47).

Înalta Curte de Casație prin o deciziune recentă a stabilit că are loc opțiune tacită prin faptul întrebuițării unui pașaport maghiar, la 21 Februarie 1921, de către o persoană care obținuse naționalitatea română prin încorporarea Transilvaniei²⁵⁾.

8). Ca încheiere, adăugăm că cei în drept din ținuturile Ardealului, Bucovinei, Basarabiei și celelalte provincii, supuși ai acelor teritorii au devenit cetățeni români din momentul promulgării decretelor de anexiune, cu rezerva dreptului de opțiune pentru fiecare naționalitate, așa că justiția i-a considerat ca cetățeni români, încă dela acele date. Am avut onoare a presida Curtea de Apel din București, când prima oară a avut a se pronunța la 13 Februarie 1919, în chestiune, în afacerea fărmei Löwenbach, găsind că decretul de anexare a Ardealului fiind executorii, au efect imediat și a supra naționalității numitului, care a devenit cetățean român și a infirmat ordonanța de sequestru a bunurilor sale. Am susținut că este nelogic de a se pretinde că unirea prin decretul-legi are numai putere provizorie până la decretarea păcii generale și sancționarea prin tratate a măsurilor luate, căci unirea a fost executată, în partea ei principală, prin posesiunea efectivă ce Statul român a luat asupra ziselor teritorii și prin organizarea lor administrativă și militară.

Cum deci s'ar fi putut aplica imediat în fapt la aceste anexiuni toate consecințele cele mai esențiale și a restrânge aceeași aplicațiune la naționalitatea supușilor anexați?

În rezumat, noile măsuri legislative luate în 1924, în complectarea operei de încetățenire a locuitorilor ținuturilor unite, prin spiritul lor de dreptate, exprimă sentimentele de care a fost animat Statul român, și, sperăm, că cei rămași vor contribui la prosperitatea dorită pentru binele tuturor.

Dimitrie G. Maxim

fost președinte la Curtea de apel, avocat

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

CURTEA DE APEL DIN IAȘI S. I.

Audiența de la 18 Martie 1926

Președinția D-lui D. Volanschi, Prim-Președinte

Stelian Morcovescu cu Direcția Teatrului Național din Iași

CONTENCIOS ADMINISTRATIV — DECIZII PRONUNTATE DE COMISIILE DISCIPLINARE. — DACĂ POT FI ATACATE LA CONTENCIOS. — ART. 1, 2 ȘI 3 DIN LEGEA CONTENCIOSULUI ADMINISTRATIV.
CONTENCIOS ADMINISTRATIV. — DACĂ UN ARTIST AL TEATRULUI POATE ATACA LA CONTENCIOS DECIZIA DISCIPLINARĂ A CONSILIULUI DE ADMINISTRATIE. — ART. 1, 2 ȘI 3 DIN LEGEA CONTENCIOSULUI. — ART. 6 DIN LEGEA TEATRELOR.
TEATRU NAȚIONAL. — COMISIE DISCIPLINARĂ. — DECIZIE. — PUTEREA EI DEFINITIVĂ ȘI EXECUTIVĂ. — ART. 6 DIN LEGEA TEATRELOR.

25) Decizia S. I. Casație, No. 954/926.

1. Potrivit legii contenciosului administrativ, este inadmisibilă acțiunea intentată pentru anularea unei hotărâri pronunțate de consiliile disciplinare și declarate de statutul funcționarilor sau alte legi, definitive și executorii, deoarece actele de disciplină fac parte din actele nesusceptibile de a fi deduse în judecata contenciosului administrativ, fiindcă prin natura lor, aceste acte implică și necesită o mai mare libertate de apreciere, care nu poate avea loc, decât scoțându-le de sub controlul altor organe.

2. Cu toate că artistul nu este funcționar public și deci nu-i sunt aplicabile dispozițiile statutului funcționarilor publici, totuși nici dânsul nu se poate plânge înaintea contenciosului administrativ în contra unei hotărâri disciplinare a consiliului de administrație, dată conform legii Teatrelor, deoarece legiuitorul contenciosului nu scoate de sub controlul justiției numai deciziunile consiliilor de disciplină din legea statutului funcționarilor publici, ci și pe acele ale consiliilor de disciplină prevăzute de alte legi, și deci și de legea teatrelor.

3. Cu toate că nici un text din legea teatrelor sau regulamentul ei nu declară formal deciziunile disciplinare ale consiliilor de administrație ca definitive și executorii, totuși din întreaga economie a legii și a regulamentul teatrelor și în special din cuprinsul dispozițiilor art. 6 din lege care stabilește dreptul consiliului de administrație de a aplica pedepse, rezultă că aceste deciziuni sunt definitive și executorii.

No. 1. — Respinsă ca inadmisibilă acțiunea intentată de către Stelian Morcovescu în contra Direcției Teatrului Național din Iași. S'au ascultat D-nii avocați I. N. Ionescu pentru reclamant și Eugen Herovan pentru Direcția Teatrului.

Curtea,

Având în vedere cererea lui Stelian Morcovescu, artist societar al Teatrului Național din Iași prin care cheamă în judecată Direcțiunea Teatrului Național din Iași, reprezentată prin Directorul ei C. B. Penescu, pentru ca în baza legii contenciosului administrativ să se declare de ilegală deciziunea din 8 Decembrie 1925 a Consiliului de administrație al Teatrului și prin care i s'a aplicat pedeapsa suspendării pe două luni cu începere dela 1 Ianuarie 1926, a se anula zisa decizie și a fi repus în toate drepturile sale pe aceiași dată.

Având în vedere motivele petiționarului din cererea scrisă, opunerile părâtei din întâmpinarea sa, actele din dosar și concluziunile orale ale ambelor părți, din care în fapt rezultă următoarele: Consiliul de administrație al Teatrului Național din Iași prin deciziunea Nr. 1640 din 8 Decembrie 1925 a aplicat artistului societar Stelian Morcovescu pedeapsa suspendării pe două luni, cu începere dela

1 Ianuarie 1926. Motivele acestei pedepse arătate în cuprinsul deciziunii sunt două și anume: 1) că numitul artist prin două petițiuni, una adresată artistului Vernescu, delegatul societarilor în consiliul de administrație al Teatrului și alta adresată Comitetelor de lectură și administrație ale Teatrului, ar fi adus critici neîntemeiate administrațiunii Directorului Teatrului și al doilea, fiindcă ar fi inspirat corespondentului din Iași al ziarului „Cuvântul” din Capitală un articol, care deasemenea ar fi conținut critici nedrepte la adresa Directorului C. B. Penescu, articol care nu s'a mai publicat fiindu-i trimis Directorului C. B. Penescu; că, în această decizie s'a făcut aplicațiunea art. 81 din Regulamentul legii Teatrelor, după care sub sancțiunea prevăzută de art. 32 din legea Teatrelor este oprit ori cărei persoane, făcând parte din personalul artiștilor sau administrativ al teatrelor naționale, să critice în public actele direcțiunii sau administrațiunii teatrelor, și aplicațiunea art. 32 al. d. din legea Teatrelor, după care între pedepsele disciplinare ce se pot aplica artiștilor este și suspendarea dela două luni până la un an, pedeapsă ce se aplică de către Consiliul de administrație.

Având în vedere că Stelian Morcovescu cere anularea acestei deciziuni invocând ca motive că zisa decizie s'ar fi dat cu călcarea dispozițiilor art. 81 din Regulamentul legii teatrelor, deoarece cele două petițiuni de care se vorbește în deciziunea condamnatore nu ar conține critici la adresa administrației ci exercitarea unui drept al său de societar, interesat la bunul mers al societății, și că în orice caz, lipsește elementul publicității cerut de art. 81, că n'ar fi inspirat nici un articol în vre-o gazetă și că în orice caz, un asemenea articol nu s'a publicat și în fine, că i s'a aplicat o pedeapsă fără a se fi făcut în prealabil o anchetă contradictorie; că la toate aceste susțineri Direcția Teatrului prin reprezentantul ei se opune în primul loc la intrarea în discuțiune a acestei cereri pe motiv că, potrivit legii Contenciosului actele de disciplină fac parte din actele nesusceptibile de a fi deduse în judecată contenciosului și deci cererea de față ar fi inadmisibilă.

Având în vedere că în adevăr, legea contenciosului administrativ după ce prin art. 1 pune principiul general că oricine se pretinde vătămat printr'un act administrativ de autoritate, făcut cu călcarea legilor și regulamentelor, poate recurge la Justiție spre a-l declara nul, prin art. 2 și 3 hotărâște care sunt actele care sunt sustrate dela acest control; că, între aceste din urmă acte, enumără și deciziunile date de consiliile disciplinare și declarate de statutul funcționarilor sau alte legi, definitive și executorii; că, motivul pentru care legiuitorul a făcut această excepție pentru atare acte când emănă dela Consiliile disciplinare este că actele de disciplină prin natura lor implică și necesită o mai mare libertate de apreciere și fiindcă scoase dela controlul altor organe ele pot răspunde mai bine scopului lor.

Având în vedere că petiționarul Stelian Morcovescu opune că această dispoziție nu ar fi aplicabilă în cazul său fiindcă artistul nu este funcționar și apoi și fiindcă, prin nici un text din legea sau re-

gulamentul teatrelor, nu se edictează că pedepsele pronunțate de consiliile de administrație ale teatrelor ar fi definitive și executorii, condiție sub care legiuitorul a înțeles a scoate aceste acte de sub controlul contenciosului administrativ; că, însă opunerile sale sunt neîntemeiate fiindcă deși artistul nu este funcționar public și deci nu-i sunt aplicabile dispozițiile statutului funcționarilor publici după cari atari decizii sunt definitive, dar este de observat că legiuitorul contenciosului nu scoate de sub controlul justiției numai deciziunile consiliilor de disciplină din legea statutului funcționarilor publici ci și acele pronunțate în consiliile de disciplină prevăzute „de alte legi” și deci și de legea Teatrelor; că, în ce privește opunerea că nici un text din legea teatrelor sau regulamentul ei nu declară formal deciziunile disciplinare ale consiliilor de administrație ca definitive și executorii este locul a spune că deși faptul este exact, totuși deciziunile acestor consilii sunt definitive și executorii; că, aceasta rezultă din întreaga economie a legii și regulamentului teatrelor și în special din dispozițiile art. 6 din legea care stabilește atribuțiile Consiliului de administrație, între care se prevede și dreptul de a aplica pedepse disciplinare; că, din enumerarea acestor acte în număr de opt, date în competența Consiliului de Administrație, pe unul singur și anume punerea la pensie a artiștilor îl declară nedefinitiv, legea stabilind că părțile în acest caz au recurs la Justiție; și, încă și în acest caz acordă numai un recurs limitat privitor numai la quantumul pensiei dar nu și la deciziunea în sine de scoatere și la aprecierea motivelor de punere la pensie, care sunt hotărâte în mod definitiv de acest consiliu.

Că, așa fiind, actul atacat de petiționarul Stelian Morcovescu fiind din acelea scoase prin art. 3 al. 2 de legiuitor de sub controlul contenciosului administrativ, cererea sa urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru aceste motive, redactate de d. Consilier D. G. Lupu, respinge ca inadmisibilă acțiunea.

Semnați: *D. Volanschi, C. A. Gorgos, D. G. Lupu.*

TRIBUNALUL ILFOV S. II-a

Audiența de la 1 Februarie 1927

Președinția D-lui Traian Orleanu, președinte

A. Cruțescu cu Elena Andreescu

SECHESTRU JUDICIAR. — DREPTUL LUI DE A CERE UNUIA DIN COMOȘTENITORI SĂ EVACUEZE UN BUN DE CARE SE FOLOSEȘTE EXCLUSIV. — ART. 615 PR. CIVILĂ ȘI 1632 COD. CIV.

ACCELERAREA JUDECĂȚILOR. — MOTIVARE INEXACTĂ ȘI NECOMPLETĂ A ACȚIUNEI — DACĂ ATRAGE NULITATEA EI. — ART. 1 ȘI 3 DIN LEGEA ACCELERĂRII JUDECĂȚILOR.

1. Sechestrul judiciar care reprezintă din punct de vedere al administrației bunurilor în proces, interesele tuturor coindivizionarilor până în momentul diviziunii, poate cere în

numele lor, și în virtutea drepturilor de administrare ce îi acordă legea, unuia din comoștenitori să evacueze un bun de care se folosește în mod exclusiv.

2. Dispozițiunile legii accelărării judecăților cari sub sancțiunea nulității, prevăd obligațiunea pentru reclamant, de a motiva în fapt și în drept acțiunea sa, nu pot izbi de nulitate și o acțiune neexact sau în complet motivată de reclamant, deoarece legiuitorul nu poate fi prezumat că a voit să mecanizeze problemele de drept ce pot fi și sunt controversate, printr'o prealabilă caracterizare, exact juridică a celui ce intentă o acțiune în justiție, încadrarea faptelor în anumite texte fiind atributul final al instanței de judecată.

No. 95. — Admisă acțiunea — intentată de către Alfred Cruțescu în calitate de sechestrul judiciar, al averii rămasă pe urma defunctului Ștefan Ionescu, în proces cu Elena Andreescu.

Tribunalul,

Asupra acțiunii intentate prin petițiunea înregistrată la No. 9862/926, de către Alfred Cruțescu, în calitate de sechestrul judiciar al succesiunii defunctului Ștefan Ionescu, în contra Elenei Andreescu.

Având în vedere actele și lucrările din dosar, precum și concluziunile atât orale cât și scrise puse de părți în acest proces.

Având în vedere că, în esență, prin acțiunea de față se cere evacuarea unei comoștenitoare, de către sechestrul judiciar, dintr'un imobil ce aparține succesiunii asupra împărțirii căreia există proces pentru esire din indiviziune și asupra căroră a și fost înființat un sechestrul judiciar care vine astăzi și cere această evacuare, într'u cât folosința exclusivă a unuia din comoștenitori împiedică administrarea imobilului în interesul comun al succesorilor.

Având în vedere că, pârâta, în combateri opune, sechestrului judiciar, titlul său de coproprietară a imobilului din Str. Cobălcescu No. 8, ce ocupă și din care i se cere evacuarea susținând, în subsidiarul său, că, drepturile sechestrului judiciar, conform art. 615 pr. civ. și 1632 c. civ. reducându-se numai la dreptul de a strânge veniturile bunurilor puse sub sechestrul și de a conserva acest bun, el, nu poate avea dreptul de a evacua pe unul din coindivizori, ci, cel mult, a fixa un venit care să-l producă și din care să i se reducă partea ce i-ar reveni lui.

Având în vedere, că, în adevăr, titlul de coproprietară este un titlu de proprietate, dar conform principiilor dela indiviziune, acest titlu, nu este un titlu suficient pentru a fi opus celorlalți coproprietari, reprezentați prin sechestrul judiciar, deoarece fiecare din comoștenitori, are un drept indiviz în fiecare părțică a lucrului comun, deci co-

proprietarul care se folosește de un asemenea lucru, în mod exclusiv, se folosește, în același timp, și de partea indiviză a celorlalți coproprietari de unde rezultă că, unul din coproprietari are dreptul a cere coindivizorului său, ca în fapt, să pună lucrurile în așa situațiune încât să lase neștirbit dreptul celuilalt.

Că, așa fiind, sechestrul judiciar, care reprezintă din punct de vedere al administrațiunii bunurilor în proces, interesele tuturor coindivizionarilor până în momentul diviziunii, poate cere, în numele lor, și în virtutea drepturilor de administrare ce îi acordă legea, unuia din comostenitori să evacueze un bun de care se folosește în mod exclusiv.

Că, în adevăr, conform art. 615 pr. civilă sechestrul judiciar, poate face toate actele de administrare, adică poate face toate actele ce sunt de natură a pune în valoare bunurile supuse administrațiunii sale, deci, în cadrul acestor acte, intră și dreptul de a evacua pe unul din coproprietari pentru a face producători de venituri, în interesul comostenitorilor, imobilul stăpânit exclusiv de acela a cărui evacuare se cere.

Că, pe lângă aceasta, fiind necontestat că, sechestrul judiciar are un drept de administrare, desigur, el poate conform textelor din procedură — Cap. III, secțiunea a II-a, urmărirea silită asupra veniturilor nemisătoarele — care fixează principial limitele acestui drept și în special conform art. 485 pr. civilă să ceară ca un asemenea deținător să deserte imobilul pus sub sechestrul, pentru a-l face producător de venituri, din cari fără îndoială, comostenitorul evacuat, poate cere să i se servească o parte din aceste venituri, în raport cu dreptul său în succesiune.

Că, așa dar, sechestrul judiciar are dreptul, în condițiunile arătate mai sus, a întreprinde o acțiune în evacuare, în contra unui comostenitor, care deține în mod exclusiv un imobil fără ca acesta să-i poată opune titlul său de coproprietar indiviz.

Că, astfel privită problema, acțiunea de față urmează a fi socotită ca admisibilă și deci a o admite ca atare, obligând pe parte a evacua imobilul din Str. Cobălcescu No. 8, ce aparține tuturor comostenitorilor defunctului Ștefan Ionescu, patrimoniu ce este pus sub sechestrul judiciar până la partajarea lui.

Având în vedere că, din concluziunile pârâtei pare a rezulta, că, dânsa mai cere, ca acțiunea de față să fie anulată în virtutea art. 1 al. *d.* combinat cu art. 3 din legea accelerării judecăților, de oarece nu conține într'însa o indicare precisă a motivelor de drept pe care se întemeiază.

Având în vedere că, din contextul acțiunii rezultă că, în drept, acțiunea reclamantului se întemeiază pe lipsa de titlu a pârâtei de a ocupa imobilul a cărei evacuare se cere și pe violarea art. 480 cod. civil.

Având în vedere că, pârâta, pentru a trage un argument, în favoarea obiecțiunii de mai sus, arată că, textul invocat de reclamant în acțiunea sa, este un text care, tocmai, confirmă dreptul în virtutea căreia dânsa deține imobilul în proces, fără a justifica atitudinea luată de reclamant de a o evacua din imobil în baza textului invocat și fără posibilitatea pentru dânsul, în prezent, de a mai da

o altă motivare în drept, a acțiunii sale, care să se întemeieze pe alte texte din codul civil și procedura civilă relative la sechestrul judiciar, deoarece nu a făcut aceasta prin acțiunea introductivă.

Având în vedere că, în adevăr, textele din legea accelerării indicate mai sus, sub sancțiunea nulității, prevăd obligațiunea pentru reclamant, a motiva în fapt și în drept acțiunea sa.

Având în vedere, însă, că pârâta, prin argumentarea sa tinde a face din dispozițiunea de mai sus o îndoită obligațiune pentru reclamant și anume aceea de a motiva atât în fapt cât și în drept acțiunea ce intență pentru a ajunge la concluziunea că atât într'un caz cât și în altul, sancțiunea este, nulitatea cererei.

Având în vedere că, dela început se poate zice că formula întrebuintată de legiuitor în textul art. 1 al. *d.* este o formulă stereotipă introdusă în lege sub influența limbajului comun de oarece ea nu și poate găsi o explicare logică decât sub condițiunea de a fi privită ca unică fără posibilitate de a distinge între motivarea în drept și motivarea în fapt.

Că, în adevăr, motivarea în fapt a unei acțiuni poate să conțină într'însa motivarea în drept, și atunci distincțiunea făcută de pârâta este fără nici o utilitate practică, sau motivarea, în drept poate fi, fie incompletă fie eronată și cum ea nu leagă pe judecătorul sau judecătoria acțiunii, de oarece încadrarea faptelor în anumite texte fiind atributul final al instanței de judecată, părțile putând nu, mai să și expună o opiniune ce poate fi mai mult sau mai puțin adoptată de instanța care pronunță hotărîrea, și, cum o asemenea motivare nu poate lega, după cum ziserăm mai sus, pe judecătoria acțiunii, ea, rămâne și din acest al doilea punct de privire fără efect, de oarece judecătoria pot să înlătore caracterizarea din punct de vedere juridic făcută de părți, fie în actele introductive de instanță fie în discuțiile lor, cu ocaziunea desbaterii procesului.

Că, așa dar, a face dintr'o motivare incompletă, neexactă sau chiar dintr'o lipsă de motivare, în drept a acțiunii reclamantului, o cauză de nulitate a acțiunii însemnează a da viață unei formule stereotipe fără interes practic, însemnează mai mult a trece peste intențiunile legiuitorului care, desigur, nu poate fi prezumat că a voit să mecanizeze problemele de drept, ce pot fi și sunt controversate, printr'o prealabilă caracterizare, exact juridică, a celui ce intență o acțiune în justiție.

Că așa fiind, dacă o distincție în interiorul textului art. 1 al. *d.* nu se poate face în sensul indicat de pârâta, urmează a înlătura obiecțiunea de nulitate a acțiunii de față care menținându-se pe motivele arătate mai sus, trebuiește a fi admisă și a obliga pe pârâta să evacueze imobilul ce pretinde a-l deține în virtutea unui titlu caracterizat ca insuficient pentru a putea fi opus sechestrului judiciar ce a intențat acțiunea de față.

Pentru aceste motive, redactate de d. Președinte Tr. Orleanu, admite, etc.

Semnat: *Traian Orleanu.*